

Periode og fik alle sine Skattelove gennemførte, varede stærkt imod at spænde Finansloven for stærkt hvert Aar. Venstres anden Finansminister stod ligeledes i en god Periode, hvad Indtægterne angaar, men ogsaa han raadede til Trods derfor til Sparsommelighed. Samtidig førte han imidlertid en saa ufornuftig Finanspolitik, som vel ikke nogen Sinde er ført her i Landet hverken før eller siden, en Finanspolitik, som gjorde Forholdene vanskelige baade udadtil og indadtil. Det ved enhver, det nytter ikke at søge at komme bort fra det. Den tredie Finansminister under Venstres Styre, der tillige er den femte, paakaldte som den tredie stærkt Sparsommeligheden. Da den fjerde kom, mente han, at det var tilstrækkeligt at ombytte Ordet „Sparsommelighed“ med „Økonomi“. Jeg tror ikke, at denne Ombytning har bragt noget synderlig godt Resultat. (Afbrydelse). Det lyder bedre, er der et Medlem, der siger. Det skal jeg ikke benægte, men for mig lyder det lige daarligt, naar den finansielle Stilling dog faktisk ikke forbedres derved. Man har derfor i denne Periode haft Fornemmelsen af, at der af de skiftende Finansministre — jeg undtager, som sagt, den femte, der var den tredie, og som jeg venter mig en hel Del af — er styret finansielt efter den franske Receipt: *Après nous le déluge*. Men Syndfloden har ikke ventet, til de Herrer ere gaaede, den er kommen, medens de endnu have Magten, Æren og Ansvaret, og nu staa vi der.

Jeg vil derfor med disse Betragtninger sluttelig kun hævde, at det maa dog komme dertil, at hver Gang en stor Reform, som kræver betydelig forøgede Udgifter, skal gennemføres, maa de Midler, som skulle anvendes dertil — det være sig ved Hjælp af Skatter eller paa anden Maade — være til Stede, saa at man ikke kører i det Haab at kunne laane et halvt Hundrede Millioner hver Gang det kniber, thi ad den Vej kan man ikke blive ved at fortsætte. Det er det første Skridt, der skulde gøres. Jeg vil paa et enkelt Punkt her slutte mig til den sidste ærede Taler (Zahle), naar han sagde, at han vilde ikke forskrække nogen med vor finansielle Stilling. Det er der maaske heller ikke Grund til. Men paa den anden Side er det nødvendigt at gøre sig klart, at der paa alle Maader ved en forstandig Plan, ved Anvisning af, hvor Midlerne skulle tages, og ved at vente med det, der kan vente, nødvendigvis maa tages Reb i Sejlene, saa at vi ikke fortsætte, som vi have

gjort i de sidste Aar. Jeg maa for Resten gøre opmærksom paa, at det er saa stik i Strid, som tænkes kan, med den oprindelige Venstrepolitik, thi det var Sparsommelighedspolitik, men det skulde maaske kun gælde, medens Højre havde Regeringen.

Et af de Punkter, som man i denne Forbindelse bør hæfte Opmærksomheden paa, blev omtalt af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Det er, at der overalt i denne vanskelige Tid med Arbejdsløshed og nedadgaaende Konjunkturer i videst mulig Udstrækning gøres Brug af indenlandsk Arbejde. Man kan med Tilfredshed konstatere, at Tilbøjeligheden dertil er stegen saavel fra Statens som fra Kommunernes Side, men det er ikke helt gennemført. Jeg skal ikke her fremdrage Eksemplerne — men jeg har dem — paa, at Staten ikke til enhver Tid bruger indenlandske Varer, naar vi fabrikere fuldt saa gode Varer som Udlandet, men det er nødvendigt, at det sker, ikke alene af Hensyn til Arbejdermarkedet, men ogsaa af Hensyn til Skatteyderne for at tilvejebringe de fornødne Midler. Jeg vil gerne slutte mig til den Udtalelse af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, der angik „Scandia“. Der er ikke paa den foreliggende Finanslov anvist Midler til en fortsat Bygning af Godsvogne, Personvogne, og hvad man ellers mangler. Det kan ikke være, fordi man er rigelig forsynet i den Henseende, vi vide, at vi ikke ere det, navnlig hvad Godstrafikken angaar. Og da vi ikke kunne være tjente med, at denne Fabrik gaar i Staa, idet vi saa atter blive fuldstændig prissgivne Udlandets Marked, er intet naturligere end at sørge for at holde Fabrikken i Gang, naar man har Trang til den, selv om Tiderne ere knappe. Det vil jeg derfor meget anbefale, og jeg gaar ud fra, at det vil lykkes, inden Finanslovsforslaget bliver færdigt fra Rigsdagen, at faa optaget de fornødne Midler til Udvidelse af Godstrafikken. Derved vil Fabrikken faa nok at bestille foreløbig, og det var det, det drejede sig om.

Det var den ene af de Opgaver, som staa for: at faa den bedste og konciseste Opfattelse af Finansernes Stilling og at handle derefter. Den anden store Opgave, som jeg vil pege paa, er Udrensningen efter Alberti-Skandalen. Det kan ikke nytte at paastaa, at dette er sket, vi vide alle, at det ikke er sket, og i vide ogsaa alle, hvorfor det ikke er sket. Det,